

Постоји једна држава у којој се 2011. године, може изјавити да је Србија ефикасније од свих држава у Европи („за само месец дана“), истребила Јевреје 1941. године. Ма, знамо: то је САД, Албанија, Хрватска, Турска? Ма, јок, бре! Србија!

Постоји један град у тој Србији, где се на тај начин српски народ може напасти. Ма, знамо: Прешево, Вучитрн, Нови Пазар, Сента... Ма, јок, бре - Београд.

Ах, да, то говоре пијандуре по београдским кафанама? Ма, јок, бре, то говори народни посланик! Па, ваљда, и народни посланик може да иде у кафане? Може, али он то ни пет-ни шест, изјављује на телевизији града Београда у централној политичкој емисији. Па, вероватно је уредник–водителј реаговао на такву гнусну оптужбу?! Ма, јок, бре, ритмичко поскакивање стомачића дежмекастог водитеља, указивало је на то да му се та изјава необично допада. Његов „говор тела“ јасно је поручивао: „То, Мехо, тооо, то“!

У Србији деца бојажљиво отварају воћни сок, плашећи се да из боце не искочи брадати чика са ружним осмехом Изногуда (*Is-No-Good*), чији је имењак знао да прогута Црвенкапу са све бабом, и који је нешто и прасиће малтретирао. Свеprisутни чика коме су све телевизије овога света тесне откако се преокренуо, па ће још мало почети и из празних фрижидера да нам искаче. Чика, коме су отклон од ђенерала Михаиловића и приклањање ђенералу Капичићу, омогућили да постане миљеник наших медија, таквих какви су.

Непосредно пред писање овог текста један од еминентнијих наших новинара слатко се исмејао за време емисије посвећене актуелним дешавањима на Косову. Шта је у косовској драми толико смешно, да се један главни уредник водећег дневног листа тако лепо забави?

Да ли је смешно то, што стотине српских породица не зна шта се са њиховим најближима десило, након што су их терористичке шиптарске банде киднаповале?

Да ли је смешно то, што 250.000 избеглих Срба није ни близу повратака својим домовима?

Да ли је главном уреднику водећег дневног листа смешно то, што нам државу најмоћније силе уцењују условима, чијим ћемо испуњавањем добрано довести у питање будућност наше деце? Претпостављам (у ствари, верујем) да му то није смешно. А шта је онда?

Овакво медијско једноумље омогућило је и аналитичару Милану Николићу да пре неку недељу у ударном talk-show-у Б-92 препоручи „хумано пресељење“ Срба са Косова у друге делове Србије, који су из неког разлога опустели. Сад ће се Призренци поздрављати са „догодине у Књажевцу“. Шалу на страну, на овако гнусан и чак фашистички, рекао бих, предлог, нико не реагује!? Ни новинар, ни уредништво дотичне телевизије, ни државни органи, а ни ЕУ чија су уста пуна слободе и људских права.

И коначно, јавио се и градоначелник престонице, Драган Ђилас, који је у емисији „Око“ на јавном сервису сасуо лавину оптужби на рачун Срба са Косова. Те како нам они спречавају пут ка Европи, те како они морају да слушају шта им Борко каже, да би на крају све зачинио отрцаном фразом, како на Косово иде не знам већ колико милиона, те како запослени на Косову примају дупле плате, а што је ординарна лаж, на коју – погађате, новинар-водителј не реагује.

Оптужити Србе за антисемитизам, расизам, неонацизам (мада не знам откуд, **нео**, као да су Срби измислили нацизам, а не Немци), у Србији је данас врло популарно, профитабилно и модерно. Европски, рекао бих. Бранити Србе и Србију на тим истим медијима је готово немогуће. Зашто? Зато што истина и част више не вреде, осим код оних који се одреде да остану ван политичких токова. За оне који су ИН, истина и част нису битни.

Још у 19. веку новинарство је названо „седмом силом“ (након: Енглеске, Француске,

Русије, Аустрије, Немачке и Италије). Тај термин умногоме указује на моћ која је још тада препозната као потенцијал новинарства. Данас је тај потенцијал доказан и развијен, те усавршен новим медијским средствима и режијама.

Како је новинарство код нас еволуирало? Јунаци политичких емисија на нашим медијима су искључиво гласноговорници „друге Србије“, који се врте као лутке на покретној траци. Повремено се, икебане ради, позивају и људи свесни значаја очувања народа, државе, језика, писма, али се строго води рачуна да буду у мањини, па да им се ако ништа друго, барем услед „краткоће времена“, или емитовања реклама не дозволи да разобличе ово медијско понижавање Србије. Баш некако у тим тренуцима „морамо ићи на рекламе“ или морамо „завршити јер следи нека омиљена серија“, и тако даље. Таквом медијском технологијом постиже се привид слободе медија, а суштински се афирмишу крајње антидржавни принципи, на крајње тоталитаран начин. Ова харанга се води на готово свим електронским медијима, корисницима националних фреквенција.

Шта се то са нама збива, да чак и очигледне чињенице замењујемо ординарним глупостима, само ако их медији пласирају? Можда не би било чудо да се то дешава другим народима. Други народи можда нису имали такве еклатантне примере медијских манипулација, као што су вишедеценијске манипулације којима смо ми изложени. Други народи су их можда осетили, али им се нису понављале. Забрињавајуће је то што се нама понављају. Ми смо плодно тло. Код нас се сваки калем лажи прима.

Неко ће рећи да је најтеже време када смо ми били изложени медијским манипулацијама прошло, а то је оно ратнохушкачко новинарство из „деведесетих“. Други ће, пак, рећи да је прошло време манипулација *a-la* CNN, када су Срби заиста представљени као црни ђаволи, а које су оправдале најезду „милосрдних анђела“. Ма колико грубо звучало, за обе манипулације се може наћи оправдање. За прву: радило се о рату, новинари нису имали искуства, народ је из страха усвајао чак и лажи као истину, јер су у страху велике очи. Друга, пак, лансирана је из најјаче светске фабрике манипулација, медијске логистике Пентагона, која је имала јасну сврху, и коју барем већина нас није усвајала као истину.

Међутим, оно што се данас у медијској сфери дешава знатно је опасније, јер је постало правило. Нема данас Миле Штуле или Кристијане Аманпур, али су ту наше перјанице новинарства, Драгани, Зорани, Оливере, за које се не може рећи да су необавештени и неинтелигентни. Напротив. Како је онда могуће, да поред таквих врских новинара, буде успешно пласирана теза да су Срби са севера Косова напали војнике КФОР-а? То је смешно, али истовремено и трагично. Не разумем икога ко може да поверује у такву

Пише: Александар Б. Ђикић
петак, 09 децембар 2011 14:24

замену теза. Разумем да новинари воле вести попут: „Човек ујео пса“, али онда треба и саопштити који човек ког пса (на пример: водоинсталатер Жика из Борче ујео пса Џекија...).

Уместо тога, ми добијемо саопштење НАТО и то је истина. Чиме нас је то НАТО толико задужио да му слепо верујемо: Маркалама, Рачком, Милицом Ракић?

А шта се, заправо, десило: немачки војници у понедељак уклањају насилно барикаду на потпуно за њих неважном правцу. Насилно, употребом ватрених, хемијских и техничких средстава. За два дана сви медији (мислим на наше) оптужују народ да је напао НАТО и да ће нас то елиминисати да постанемо кандидати за ЕУ. У четвртак Ангела Меркел јасно саопштава да Немачка неће дозволити Србији да постане кандидат. И круг је затворен.

Кад смо већ код Немачке, баш бих волео да неки наш медиј истражи, откуд тако жестоко ангажовање Бундесвера на северу Косова, који је иначе француска окупациона зона?

Могоа бих и сам то разјаснити, али сада као сваки прави Србин морам прекинути рад, јер почиње омиљена серија, у којој ћемо видети да ли је Ајша заиста преварила Мехмеда или је то опет неки Фатимин марифетлук. Након тога, морам хитно у кладионицу да проверим квоте за Другу лихтенштајнску лигу. Па ћемо о озбиљним темама, чим се стекну услови.